

udeležila se ga je vrsta sorodnikov, prijateljev in znancev do nove vojaške skladišnice.

Od tamkaj so spremili rajnko nje hči, zet z drugimi sorodniki in prijatelji v osmih vozih, v družbinsko gomilo nje rojstne župnije Št. Ilj pri Gradiču. V trgu Velenju je stal voz pri vozu, ki so se potem pridružili v Št. Ilj.

Tamkaj je zopet čakalo več sto ljudij, sedem gospodov duhovnikov, na čelo njim šentiljski gosp. župnik, kateri je v rojstni hiši blagoslovil zemeljske ostanke blage rajne in jo potem spremil v cerkev, kjer se je sv. maša za njo darovala.

Po darovani sv. maši se domači gospod župnik z ganljivimi besedami poslovi od rajne, da se je vsako oko solzilo.

Opisal je rajnko kot uzorno ženo, srčno, dobro krščansko mater in varčno, pridno gospodinjo, ponižnega vedenja, da jo je vsak ljubil. — Od tridesetega leta svojega življenja mučila se je s skrbmi in trudapolnim delovanjem. Komaj nekaj mesecev nad sedem let v lepi zakonski zastopnosti s svojim rajnim možem gosp. Francem Brataničem, trgovcem in hišnim posestnikom v Mozirju združena, jih loči kruta smrt, jo ostavi kot vdovo in ji zapusti edino, komaj 4 leta staro hčerko, in dva nedorasla sina umrlega moža iz prvega zakona, kterima je bila v vsem prava mati in ki sta jo tudi vedno kot lastno dobro mater spoštovala in ljubila. Skrbela je za nju odgojo in solanje. Oskrbovala in vodila je potem s svojo pridno rajno materjo Ano Drev veliko posestvo in obrt. — Ko sta sina dorasla, da bi ji že bila pomagala (bila sta jako pridna in po vsej savinjski dolini poznana mladeniča kot trgovska pomočnika v trgovini gosp. Širce v Žalcu), umrla sta, prerano v najlepšem cvetju mladeniških let. Morala si je sama pomagati, dokler ni veliko posestvo izročila edini hčeri in nje možu leta 1889. Rajnka preselila se je potem v Celje v lastno hišo; tamkaj bi bila lahko brezskrbno in mirno živela, a loti se je pred letmi jeterna bolezen, na kateri je celih pet let trpela. Iskala je zdravja pri spretnih zdravnikih in po slovečih toplicah, a zaman, našla ga ni; le vedno je hirala in trpela.

A nikdar ni bila nevoljna zaradi bolezni, tolažila je sebe in svoje z besedami: Saj mi ni hudo. Zadnje dni vinotoka se je vlegla v posteljo, pa je bila vedno dobre volje, še pošalila se je, in le rekla: ni mi sile, že Bog tako hoče, njega volja naj se zgodi. Po zimi bom ležala, pomladi bom pa zopet vstala. A prišlo je drugače. Dne 21. listopada se ji nagloma shujša, bila je previdena s sv. zakramenti in 25. listopada zjutraj ob pol šesti uri izročila je svojemu Stvarniku blago dušo nazaj. Nje zadnji pogled bil je na svojo hčer in na podobo Matere božje, ktero je vedno goreče ljubila. Še to leto je dala napraviti lep kip Marije pomočnice, ga dala blagosloviti ter rekla: ker v cerkev ne morem, bom pa doma pri Mariji molila.

Kakor je bila vedno usmiljena, tako tudi upamo, da je usmiljenje našla pred ostrim sodnikom. Saj on sam pravi: Blagor usmiljenim, oni bodo usmiljenje dosegli . . .

Blag ji spomin! Naj v miru počiva!

Dopisi.

Iz Slov. Bistrice. (Naš Ludvik.) Odkrito povedano, tukaj v slovenjebistriškem okraju se vse smeji Kresnikovi kandidaturi. Slišal sem od socialdemokratov, da ga tudi oni ne bi nikdar podpirali, ako bi bilo le najmanjše upanje, da zmaga. Sedaj pa, ko je gotovo, da vsak kandidat proti Robiču propade, je Ludvik Kresnik ravno dober. Kajti Robič si ji pridobil že toliko zaslug za naš okraj, posebno zavoljo velikega znižanja pri zemljiškem davku, da mu je izvolitev zagotovljena. Tudi Nemci in nemškutarji spoštujejo Robiča in priznavajo njegove zasluge, le to jim ne diši, da je značajan, zaveden

Slovenec, in le samo zaradi tega rujejo proti njemu. Kresnik obeta seveda sedaj kmetom nebesa na zemlji, ako bo izvoljen. Toda pomislimo trezno, ali bi mogel Kresnik kaj doseči, če bi imel tudi druge zmožnosti kakor jih ima. Ker Kresnika podpirajo socialdemokrati in pa nemški trgovci, ki se prištevajo k nemški nacionalni stranki, moral bi Kresnik pristopiti v državnem zboru k socialdemokratom ali pa k nemškim nacionalcem. Niti tu, niti tam ne bi mogel kaj storiti za kmeta. Socialdemokrati, ki so doma večkrat nasproti kmetu jako krotki, na Dunaju izgubijo ves strah ter pokažejo svoje rozičke. Na Dunaju pa delajo socialdemokrati v tem smislu, da naj kmet kmalu propade, ker potem pride tem hitreje od socialdemokratov toliko zaželjena »delitev«. Kresnik bi torej moral na Dunaju molčati ali pa delati proti svojim volilcem. Pa tudi pri nemški-nacionalni stranki bi Kresnik ne smel govoriti, kajti v tej stranki imajo večino zastopniki mest, in ti ne pustijo, da bi se bremena kmetov zvalila na ramena mestjanov. Kresnik bi zopet moral molčati. Kaka druga stranka pa Kresnika sploh ne bo hotela sprejeti v svojo sredino. Kdor pa ni v stranki, isti pa nič ne doseže. Volilni možje! Jasno je, da mi ne moremo voliti Kresnika, kajti on ni zmožen za poslanca in ni v pravi družini, da bi za kmeta mogel kaj doseči. Zato ostanemo mi zvesti našemu g. prof. Fr. Robiču, ki se je vedno in povsod potegoval za naše kmečke potrebe in želje.

Iz ptujskega polja. (Koga bomo volili?) V četrti kuriji bodo naši volilni možje oddali glasove za dr. Miroslava Ploja, ki je na zborovanju v Ptuj pokazal, da popolnoma razume kmečke potrebe, pokazal pa tudi, da je zmožen in sposoben kakor ne kmalu kdo drugi, zastopati z razumno besedo naše gospodarske koristi. O orehovskem želarju Bračko, ali kakor se da imenovati, gospodu Vračku se pa pri nas niti ne govori. Če bi mi hoteli kmeta za poslanca, potem imamo na stotine boljših nego je Bračko. Posebno pa še mu ne moremo zapupati, ker drži z nemškimi trgovci in krčmarji. Kako kmečko ljudstvo sodi o Bračku, pokazalo se je v Jurovcih, kjer je moral pobrati svoja sila in kopita ter jo odriniti proti Orehovcem. V peti kuriji pa smo se sedaj tudi odločili celo za Žičkarja. Vaš zadnji dopis iz Ljutomera nam je odprl oči: Hribar ni samo tiskar v Celju, ampak tudi posestnik fabrike v Ljubljani. Zato pa mu hodijo tovarne po glavi in njega bi veselilo, če bi visoki fabriški dimniki kadili tudi na naših žitnih poljih. Naj le ima gospod Hribar svoje veselje s fabrikami, toda fabrikant ne bo naš zastopnik na Dunaju, mi ne potrebujemo po naših ravninah fabriških dimnikov ampak zadružnih skladišč. Za te se bo pa potegoval le Žičkar in zato bodo naši volilni možje le njemu dali svoje glasove. Hribar kot posestnik tiskarne v Celju in posestnik tovarne v Ljubljani pa gotovo ne bo tudi mnogo časa imel, da bi zastopal svoje volilce na Dunaju, Žičkarja pa poznamo že kot najmarljivejšega poslanca, ki je vedno na svojem mestu. — Gospod urednik, opozarjam Vas tudi, da nemškutarji po naših farah na ptujskem polju na vse kriplje razširjajo ptujskega lažnjivega kljukeca »Stajerca«. Posebno trgovci se odlikujejo v tem. Vedno in vedno se v našem narodnem boju srečamo z nemškimi in nemškutarskimi trgovci. Nisem merodajen, to pa rečem, da se meni ne zdijo tako napačna konsumna društva v obrambo slovenske kože. Toda konsumna društva naj snujejo le ljudje, ki so stalni. Ali me razumete? Če pa ve kdo za drugo odpomoč, naj jo pove, da se je oklenemo. Toda, to je resnica, da nam trgovci vsiljujejo na opasen način svojo nemško in nemškutarsko politiko. Vzbudimo se, predno je prepozno!

Iz Slovenskih gor. (Slovenskim goričanom v prevdarek!) Slavni škof Slomšek je izrekel o neki priliki besede: »Geslo pravo pravega prvaka je: Za vero,

carja, dom — in ta je prva!« Tega gesla se drži vsak zaveden Slovenec, in tega gesla se mora držati tudi vsak slovenski poslanec. Poslanci Slovenskih gor dr. Ploj in Žičkar, dr. Pipuš in kmet Mlakar se najtesneje oklepajo tega gesla in le ti morejo biti pravi naši zastopniki. Kdor tega gesla ne spolnuje, je sovražnik slovenskega kmeta, mu hoče hudo, ga tira v pogubo. Nemškutarji so postavili za kandidata v IV. skupini moža, ki se gesla: »vse za vero, dom cesarja« nikdar ni držal in ta kandidat je Bračko iz Orehove vasi pri Gornji Radgoni. »Vse za vero!« Kako spolnuje Bračko ta del slovenskega gesla? Kratko bi lahko odgovorili: Geslo Bračkotovo je: vse proti veri! Evo dokazov! Črno na belem imamo. Bračko je lastnoročno pisal: »Kar vero zadeva, me ne boste spreobrnil! O večnosti veste Vi toliko, kakor jaz, in jaz toliko, kakor Vi«. Znano je, da ni naklonjen cerkvi in da vedno in povsod nasprotuje cerkvi. Tako spolnuje Bračko prvi del slovenskega gesla »vse za vero«.

»Vse za dom!« Oj, ljubi Bračko! Kako boš Ti storil vse za dom t. j. za slovensko domovino, za slovensko ljudstvo, ko si se pa izneveril, ko si pa postal nezvest sin svojega doma. Slovenska mati te je rodila, ti se je sramuješ, slovenski jezik te je učila, ti ga zametuješ, proti Slovincem ruješ, z najhujšimi sovražniki slovenskega ljudstva deluješ za njegovo pogubo. Vse svoje moči napanjaš, ne za dom, temveč proti domu. In takega poslanca naj voli slovensko ljudstvo!?

»Vse za cesarja!« Bračko, držiš se tega? Ti si privrženec, prijatelj največjih sovražnikov Avstrije, Bismarkijancev. Kdo te je proglasil za kandidata? Bismarkovci, to je spodnjestajarski Nemci, zlasti trgovci po njihovem glasilu »Štajarcu«. Glej, ptujski trgovci, tvoji iskreni prijatelji, so si izvolili eno ulico ter jo imenovali največjemu sovražniku Avstrije na čast — Bismarku in ravno ti trgovci skoro večinoma prebivajo v Bismarkovi ulici in ti tudi izdajajo »Štajarca« in ti te podpirajo, ti pa njih. In takega poslanca slovensko ljudstvo ne mara.

Ljudstvo slovensko! Grozovito si bomo pleteš, ako si ne izbereš pravih poslancev. Poglej nazaj za sto in deset let na Francosko. Tam je tudi ljudstvo volilo poslance, pa ne pravih! In začel se je krvavi punt, ki je najgrozovitejši v svetovni zgodovini! Poslanci so zavrgli vero v Boga, prepovedali vsa verska opravila in začela se je grozovita morija kristjanov, mašnikov, skofov, celo kralja in kraljico so umorili. 44000 takomenovanih giljotin ali smrtnih sekir so po deželi razpostavili, ki so imele namen, katoličanom glave posekati. Zakrament sv. zakona so zavrgli, zakoni so se sklepali pred posvetno gosposko in taki zakoni so se smeli tudi razvezati in v prvih dveh letih se jih je samo v Parizu razvezalo 5900. Šlo je vse navskriž in francoska dežela je hitela v pogubo. Slednjice so spoznali poslanci, v kako brezumno tirajo sebe in deželo, in diktator Robespier, ki je bil poprej največji bogatajec, je spoznal, da so ljudje brez vere hujši kakor divja zverina. Poslanec Lecointre je pa nagovarjal Francoze: »Ljudstvo brez vere, brez bogochastja, brez cerkev, brez očitnih Božjih služb mora tudi biti brez domovine, brez pravosti in si pripravljaj samo svojo sužnost«. Poglejmo v Italijo! Postavodajalci, poslanci so zavrgli vero, oropali papeža itd. In ta cvetoča Italija, kjer vlada skoro večna spomlad, je v največji nesreči, revščini. Kolikokrat smo brali o krvavih puntih, ljudstvo strada, koliko Italijanov prihaja samo k nam kruha služiti. Ker vere ni v Italiji, je ljudstvo divje in besno. Kdo je umoril pred leti našo cesarico? Italijan! Kdo je umoril predsednika francoske republike? Italijan! Kdo je umoril pred mesci italijanskega kralja? Italijan! Ljudstvo slovensko, spreglej! In kako je pri nas v Avstriji? Vse narobe, vse gnjilo, vse večina poslancev, ki postave delajo, vere nimajo. Kakšni poslanci, take postave. Brezverni poslanci ne morejo skovati dobrih postav. Zato se nam

tako hudo godi. Poglejmo na Ogrsko. Brezverni poslanci so zavržli pred leti zakrament sv. zakona, zakoni se sklepajo pred posvetno gospodsko, in nasledek? Tisoče in tisoče zakonov se vsako leto razdere! In ločena mož in žena smeta z drugimi zakon skleniti. Brezverni poslanci hočejo tudi med drugim krščanski nauk spraviti iz šole. Ze celo brezverni kranjski učitelji kričijo in so tudi večkrat pisali: »Proč s krščanskim naukom v šoli!« Zato pa slovensko ljudstvo pazi, kake poslance si voliš. Kdor se ne drži gesla: »Vse za vero, dom, cesarja!« ne more biti tvoj poslanec. Bračko se ne drži tega gesla, zato pa: »Kmetje, proč z Bračkom!«

Iz Čateža na Kranjskem. Preljubi moj »Slov. Gospodar!« Teško, da bi ti bil kedaj kdo pisal od tod. Vem pa, da si vesel, če se krog tvojih dopisnikov razširja. Zato upam da rad sprejmeš, posebno ker ti piše stari znanec in prijatelj tvoj. Ljubim te in čislam, odkar te poznam, ker sem bil našel v tebi pravega prijatelja kmečkega ljudstva, najboljšega zagovornika in gorečega pospeševalca naš kmečkih koristij. Komu se ne bi usmilil ubogi trpin — kmet! Izmed vseh stanov se primeroma njemu najslabše godi, ali oni siromak trpi, pa molči! Kričati ne zna kakor drugi, zato se malo zmenijo za-nj! Tem bolj so vsega spoštovanja, vse ljubezni narodove vredni oni možje, ki glas svoj povzdigujejo za tega molčečega trpina, za ubogega kmeta! To so pred vsem naši poslanci. Štajerski slovenski kmet se smeš srečnega šteti, da si imel dosedaj vrle poslance v državnem in deželnem zboru, ki so se na vso moč potegovali za tvoj blagor! Vaši poslanci so zares pravi kmečki poslanci, če tudi nosijo gosposko suktnjo. Če niso vsega, ali da so le malo dosegli, tega niso krivi oni, tega so krivi nenasitni in Slovencem vedno sovražni Nemci, pred vsem — liberalci! Liberalci, gosposki brezverci, ni bil nikedar tvoj prijatelj, ubogo kmečko ljudstvo! Ko bi bili vsi ali vsaj večina, pošteni, krščanski poslanci, ne vzdihovali bi narodi pod neznosnimi bremenami, ne bilo bi krivičnih postav, katere so skovali liberalci. Konservativni, to je krščanski poslanci, so se le ustavljali, da ti se ni še več krivic zgodilo, revno kmečko ljudstvo!

In liberalci so vsi enaki, naj bodo Nemci Slovenci, Mažari ali Lahi: nikedar niso bili prijatelji ljudstva! Tužna nam majka! Tudi Sloveniji-materi izneverili so se mnogi nje sinovi. Ponajveč so taki, ko so prišli z visokih sol (drugi iz nižjih in najnižjih jih posnemajo). Potrebne znanosti so si pridobili, najdražji zaklad sveto vero pa so izgubili. In sedaj ne poznajo božjih zapovedi, sveto cerkev sovražijo, njene duhovnike psujejo in blatijo, da je strah! — Morda pa ljubijo in spoštujejo vsaj tebe, slovensko ljudstvo? Kaj se? General vseh slovenskih liberalcev, dr. Tavčar v Ljubljani, te je zaničljivo imenoval »kmetavzar«. Naj ti, dragi čitatelj poštenega kmečkega »Slovenskega Gospodarja«, še nekaj povem o skrbi in ljubezni naših kranjskih liberalcev za kmeta. Naši slovenski liberalci združeni z Nemci so naložili revni kranjski deželi ogromen letni davek od 6000 gld. za nemško gledališče v Ljubljani, kamor gospoda hodi gledat praznih burk, in kjer se velikokrat pohujšuje nedolžna mladina! Ako hoče preobestna mestna gospoda imeti kaj za kratek čas in pohujšanje, naj si je plačuje iz svojega žepa, a naj ne nalaga nepotrebne davka ubogemu kmetu, ki mnogokrat nima okroglega za sol in podplate! Kaj ne, da tako meniš tudi ti?

Pošteni kmečki poslanci so zahtevali, naj se škodljivi zajec slobodno postrelja, liberalci tega niso pustili: zver se jim veliko bolj smili, nego ti, kmet, tvoj vrt, polje in vinograd! — Ker se je država malo brigala za kmeta, kako bi si kmet sam pomogel: zasnovali so po deželi zadruga, da bi rešili kmetški stan pogina. Kako ljuto so se brž zagnali liberalci na njih, da bi jih zatrli!

i. t. d., i. t. d. Mnogo bi ti imel povedati, kaj so storili liberalci, da ti dokažejo, kako te sovražijo! Liberalci ni bil in ne more biti nikdar prijatelj kmečkemu ljudstvu! In take ljudi naj bi si kmetje volili sedaj za poslance! Menda niste na glavo padli! Vaši dosedajni poslanci so se zares vsikdar za za vaš blagor potegovali. Čast jim! Vrli možje! Eden najvrlejših med njimi pa je Žiekar. In ravno v tega vzornega poslanca se najbolj zaganja liberalni obad, ne eden! cela četa jih je: vsi liberalni učitelji, liberalni trgovci in druga »inteligenca«. Možje volite! ne poslušajte liberalnih zapeljivcev. Na jeziku imajo med, v srcu za vas — led! Poslušajte rajši starega, poštenega prijatelja kmečkega ljudstva, vašega »Slovenskega Gospodarja!« Kogar vam on priporoča, njega volite! Ne bode vas grevalo!

Ti pa, preljubi moj in vrli »Slovenski Gospodar«, vem da bodeš, kakor vedno do sedaj, tako tudi zanaprej potegoval se za vsestransko blaginjo milega slovenskega naroda na Štajerskem, ter vzvišeno svojo nalogo izvrševal neustrašeno in dosledno po starem geslu vseh poštenih Slovencev: Vse za vero, dom, cesarja! Bog te živi!

Za novo leto sem ti še hotel poslati voščilo, ki mi je pri srcu, pa — morda še drugikat. Vam, gospod urednik, lahko na uho povem, kaj »Slov. Gospodarju« v novem letu želim: da bi se ga oklenili vsi dobro misleči slovenski Štajerci!

Od Sv. Bolfanka pri Središču. (Raznoterosti.) Trgatev je bila v naši okolici precej bogata. Mošt je bil tudi dobre kakovosti; imel je od 18 do 22 odstotkov sladkorja v sebi; prodajali smo ga od 23 do 28 kr. liter; zdaj ga je še malo; le tu in tam ga ima še kak posameznik na prodaj.

Trtna uš se zelo razširja. Lastniki vinogradov so se močno poprijeli rigolanja; toda želeli bi bilo, da bi se med našimi vinogradniki razširili sledeči dve knjigi, namreč: »Viničarjev kažipot in trtna uš« in »Trto-reja«, katere so prav po ceni dobiti v Hribarjevi tiskarni v Celji; isti, katerim je neznan obdelovanje vinogradov z ameriškimi trtami, se lahko mnogo koristnega iz teh bukev naučijo.

Volitve volilnih mož so se pri nas še tudi dovolj ugodno izvršile. Le v občini Kog-Gomila je tuji duh; toda temu se ni čuditi; saj je naš posilinemec-liberalec dan na dan tekal okrog in vabil delavce in viničarje na svojo stran, češ — le mene izvolite za volilnega moža, jaz bom najboljši za vas storil; nekateri nepoučeni so mu verovali, nevede, da jim bo ravno on s svojim poslancem jamo skopal, v katero bodo telebnili.

Ptujska giftna krotka je tudi v našo okolico priregljala, in sicer k obče spoštovanemu slovenskemu narodnjaku Josipu Mundi, posestniku v Vodrancih; ta pa neljube pritepenke ni nikakor prijazno sprejel; v stanovanji ji je hotel odločiti najzadnje mesto; ali prej kakor jo je odpravil v odmerjeno stanovanje, se je še nekaj pomišljal, in naposled odločno rekel; na-ak, ne bi bilo umestno; ta vsiljiva nesnaga bi mi lahko tudi to mesto okužila; in spodil jo je. Ta je pa potem žalostno regljala nazaj v Ptuj, svoje malovredno gnezdo.

Iz Slov. goric. Prav iz srca mi je govoril »Slovenski Gospodar«, ko je svetoval, kako bi se bralna društva naj preosnovala. Moje vrstice nimajo drugega namena, kakor le tako preosnovno najtopleje priporočati, to si pa dovoljujem, ker se opiram na uspehe našega društva, ki od lanskega leta sem ima to podobo, kakoršno »Slovenski Gospodar« želi! Reči smem, da se je naše društvo, odkar se je v takem smislu izpremenilo, povzdignilo. Ne da bi bili Bogve koliko plesov priredili, ne, niti enega, pa neko narodno življenje je prišlo v naše ljudi, da se vam o čem takim ni sanjalo. In to, ker posebno gledamo na tri reči:

1. malo vrst časnikov, ampak le za kmeta najboljše, te pa v mnogih komadih,

da se v nedeljo raznesejo v hiše; »Slovenskega Gospodarja« n. pr. imamo 20; in treba jih bode prihodnje leto še več; dnevnika nimamo nobenega, saj ga izmed nas nikdo ne utegne brati. No, da rečem, izmed političnih listov imamo »Slovenskega Gospod.«, »Domoljuba«, »Mir« in »Primorski list«, več pa ne. »Domoljub« nam prinaša vesti od Kranjskih, »Mir« od Koroskih in »Primorski list« od primorskih bratov, »Slovenski Gospodar« pa nam je to, kar v hiši kruh.

2. Društvena knjižnica mora biti obilna in vabljiva. Lepo knjižnico pač že imamo; povesti na cente, Dom in svete, i. dr. Koliko kmetijskih knjig! »Viničarjevega kažipota«, če se ne motim v 25 iztisih, Stieglerjeve podobe za vinogradnike, in ne vem, kaj vse. Stieglerjeve podobe visijo vedno na steni društvene sobe, kmetijsko knjigo pa si vsako, ko izide, damo poslati. Če nam ugaja, pa si kar naročimo jih toliko, da na kakih pet udov pride en komad. Te knjige se potem doma v hiši študirajo. Vse to skupaj pa pride ceneje kakor 1 dnevnik, ki nam bi bil itak nepotreben. Ni verjetno, koliko se pri nas bere, in samega dobrega beriva; no, naš tajnik, ki knjige izposojuje in vse zapisuje, bode že za »Slov. Gospodar« poročal; to boste gledali!

3. Kar se pa delamo, na to celo »Slov. Gospodar« ni mislil; namreč čitamo tudi skupno. Po večernicah ali v časi tudi že dopoldne pridejo g. kaplan v društveno sobo, in zdaj se začne šola. Toda ne mislite, da velé: »Roke na klop!« itd., ampak, ker so zdaj ravno Črtice iz slovenske zgodovine na vrsti, vsak pograbi enega »Slovenskega Gospodarja«, čitajo pa g. kaplan in nam to in ono razjasnijo. Prašanji od naše strani bi ne bilo konca, vsak bi rad več vedel, nego je mogoče znati in odgovoriti. Posebno hvaležni smo pa g. kaplanu, da nam v neki knjigi, ki ima mnogo zemljevidov, vse natančno razkazujejo in da so nam vrh tega to knjigo pustili v bralni sobi, da se lahko vsak za-se pokuka v njo. Tudi politični članki se navadno čitajo skupno, in pri takih prilikah se v časih sliši kaka gorka. Jasno je, da politike kmet ne more tako umeti kakor učen gospod, in zato so skupna branja silno zanimiva in kaj poučna.

Smešničar.

A: »V čem sta si podobni razvajeno-dekle in solčna ura?«

B: »Obeh se veselimo le, dokler nam sije sreče solnce.«

A: »V čem sta si podobni stenska ura in ponižno dekle?«

B: »Obe se oglašata le takrat, kadar je potreba.«

A: »V čem sta si podobni žepna ura in tvoja žena?«

B: »Obe moraš vsak dan naviti.«

A: »V čem sta si podobni žepna ura in moja žena?«

B: »Obe opravljata tiho in mirno svoj posel.«

A: »Kakšnih las so bili stari Slovani?«

B: »Sivih, kakor sedaj!«

A: »Kakšna razlika je med zmečkanim petakom in novo vinarsko dvajsetico?«

B: »4 gld. 90 kr.«

Slikar: »Oddaste li to sobo?«

Gospodinja: »Da, gospod! Deset goldinarjev na mesec velja!«

Slikar: »Dobro! Vzamem jo!«

Gospodinja: »Smem li vprašati, s kom mi je čast govoriti?«

Slikar: »Umetnik sem!«

Gospodinja: »Umetnik? No, to je lepo! Imam mladega psa pri hiši, tega morate kaj naučiti!«